

Den skolske Kvinde paa Tjele.

Livsbildning fra Reformationstiden

af
H. F. Gwald.

Fjerde Bog.

(Sluttet.)

Anud er endnu trods sine fire og halvtredstidstvee Aar lige saa fint en Kyttel som i hans unge Dage og en lang drabeligere Jæger; dernæst var han til enhver Tid rede til at sætte, brydes og løbe til Væds. Se til Jde, om der er mange Kyttel at finde i hendes endnu friske og blomstrende Ansigt, og hendes store Trivselighed har ikke gjort hendes Gang meget tungere. Folmer er endnu en slank Mand, der sidder rakt og frit i Sadelen, og i hans brune Haar er endnu ikke et eneste graat Stank at finde — men vel i hans Sustrus, uagtet de ikke ses, da Perlehaen dækker hendes endnu rige Haar.

Disse Sølvbælt gav dog Alderen hende ikke fra først af. De ere isende Marker fra hin Rødsfænat, da Djevlelens Ufbening havde hende i sin Magt, og Gud syntes at have forladt hende. Vel, at fets og tredivde Sommer havde dækket hini forte Mindes Grav med Glemfensens Løv! Endnu har Ungdomsfriskheden ikke forladt hendes æble og sine Træk, og hendes dejlige Øjne have deres fulde Glans. De tunne, som Folmer sagde, da han med begejstret Ord tegnede hendes Billede, se blidt som en Dues Øjne og dog lyne som en Ørns. Barnets Ufthid og den modne Kvinde's faste Forme og selvstyre Værdighed afspejle sig stiftvis i dette underligt byde Blik, hvis fængselsfuld Magt blev sig selv lig. Der var nu en klarere Fred over hendes Ansigt og hele Væsen og mere Lys i hendes Smil end i hendes unge Dage.

De trofaste, som nu vare sammen, mindedes de henvendte, som de havde elsket, særlig den fromme Moder, paa hvem Gud her paa Jorden havde lagt sin Haand saa tungt, men hvis Sjæl nu havde fundet Fred, da hendes Ven for tre Aar siden vare stede til Hvile i Hæder Riste; dernæst de for længe henvendte, dyrebare Venner, Ambrosius og Thøger, som tilfaldt vare bleve forsonede, og hvis Sjæle nu vare samlede i Glæde og Kærlighed i det hellige Zion, hvortom Thøger en Gang havde talt.

Anud og hans nærmeste fik dog ikke ret længe Tid til at fordybe sig i Fortidens Mindes. Snart indfandt sig Jørgen Stram, nu Rigens Raad og en anset Mand, og hans Sustrus, Hilleborg Da, og derefter tom Gæsterne Slag i Slag, saa tilfaldt var der ikke et ledigt Kammer paa Borgen eller en tom Baas i Staldene.

Dagen oprandt, en ston, folkat Dag sent i Høst. Kloften ni vare alle til Stede i Hallen, for at den egentlige Høstidélighed kunde være endt inden Kloften ti, som var Spisetiden. Det var en talrig Forsamling, og naar Anud saa sig om i den, maatte han føle sig tilfredsstillt. Ingen havde svigtet, og mange af Rigets ærbste og ædelste Slægter havde ved sine mest ansete Utlinge, Kærværelse hans Hus. Man regnede i hine Tider Slægtskabet langt ud, saa at alle de Slægter, der ved Ugtetabstforbindelser i Fortiden havde blandet deres Blod med Svendbalkernes, regnedes for Frænder. Der fandtes da i Anud Mogensens Hal Medlemmer af Slægterne Bilde, Gylbenfjerne, Steel, Fris, Røffeldt, Raas, Munt, Spend, dernæst nogle af Folmer Ruds og Jørgen Strams nærmeste Frænder og enkelte Venner, hvoriiblandt Verner Parsberg, hvem Anud fordem ved Ane havde mærket med sit Sværd i Kinden, men siden atter forsonet sig med.

Da alle vare komne til Stede, traadte Jørgens Farbroder, Jver Stram til Voldbjerg, frem og holdt i sin Haand Fortilgatsen, der var forsynet med Underkrifter og Sigiller, uden hvilke sidste intet Dokument i hine Tider havde Gyldighed. Han oplæste Alten Punkt for Punkt og kundgjorde saaledes, hvortilude Jørgen Erikfen Stram og Anud Mogensens Svendbalk nu for evigt vare forligte og som rette Svendbalk og gode Frænder med Guldstab og Trostall vilde leve i et stadigt Venstaa.

Derefter gik Jørgen Stram hen til Anud, rakte ham i alles Vaashn sin Haand og hilste Margaret som sin Frænde ved at kysse hende paa Kinden. I lige Maade hilste Anud Jørgens Sustrus, og hun og Margaret omfavnede hinanden og befelede Forsoningen ved et særstærkt Afs.

Da alle havde lykønsket de forligte Frænder, gik man til Bords. Til Høstbords sad Anud og Hilleborg Da, Jørgen Stram med Margaret og Folmer med Jde; men, som Henning, der endnu var i Anuds Brød som Kammerbønd, sagde til Gaardsfogden, gamle Bent Tue — den Dag vare alle Pladser ved det lange Bord høje og fornemme, ingen lave, saa gammelt, æbelsigt Blod flød der i Gæsternes Arter, og saa stor var deres Anseelse eller Rigdom. Høstfjølens Straaler faldt ind ad Binduernes Glarruder og meget æbelsigt Metal og mangen kostelig Udsten funklede i Gæsternes Glans. Med Adelsens tilfagende Rigdom vare Svendbalkerne bleve mere overdaagige, og Kongernes Forbud mod den stigende Pragtlygde vare og bleve næsten ganske magtelsløse. Det kendtes ved denne Lejlighed baade paa Klædebragterne og paa Værens Bohæde. Der var meget Sølv at stue paa Anuds og Jdes festlige Bord, og blandt Vinklanderne manglede ikke Niels Pedersen Gylbenfjernes gamle, sølvforlygte og med Helgenbilleder prydede Drikkekar, Slægten Svendbalks værdifulde Arvehølle.

Anud var vakler at sit, mens han sad for sin Bordende endnu i sin fulde Livskraft, en ædel, mandig Skættelse. Selv nu, i denne glade og ærefulde Stund, var han faatalende; men af hans Øjne lyfte indre Tilfredsghed, og hans Væsen var præget af den fri Mand's stolte og selvstyre Værdighed. Over Jdes Vaashn spredte Glæden Ungdommens friske Star, hendes klare, blaa Øjne funklede og Smilehullerne i hendes Kinder lod sig nu og da se. Dog for en Stigge af Vemod over hendes glade Vaashn, da hendes Blik faldt paa de unge, især da hun iagttog Folmers og Margarets smukke og kraftige, æbelske Søn, Hans Folmersen Rnd, og hun derved mindedes om, hvad der var nægtet hende og Anud. Margarets Øjne

lyste af glad, moderlig Stoltthed, naar hendes Blik faldt paa hendes førstefødte. Hun var at se til som en Dronning, der modtager den Hyldest, som længe med Urette havde været hende nægtet. Dog sagde hendes Blik nu og da opad, og dets rene og hvidne Fremhed mindede da Folmer om Ungstøveren ved Visking Klosters Talegitter. Hun takkede vel i Manden Gud Herren for hans Naade og sølte maagte nu, midt i Opvejningens ærefulde Stund, at for den sande Kristen er dog Gæren tun som et Jnug, et Jnet.

Bægerne gik flittig om; dog var der ingen støjende Ufthighed at mærke; en vis glad Høstidélighed var udbredt over alle. Nu greb Jørgen Stram sit Bæger og rejste sig. „Nu, da alt er kommet til en god, fast og bestandelig Ende ved det Forbund og Forlig, Anud Mogensens og jeg have indgaaet med hinanden, og dette nu saaledes lykkelig er flet og fuldbæret, saa der fra nu af skal være Fred og kærlig Forskæelse os imellem, kommer jeg dette Bæger til Gæren for denne min æble og rette Frænde, og for hans Søster, min kære Franke, æble og velbyrdige Kvinde, Fru Margaret Mogensdatter! Herren skænke dem alle og alle deres al Lykke og Benedigelse nu og til deres Dages Ende! I gode Mænd og Kvinder, som her til Stede ere, gør nu som jeg og tøm eders Bæger med god Villie indtil sidste Draabel!“

Alle rejste sig, løftede med et Bifaldsraab deres Bæger og tømte dem.

„Sid alle gode Dannemænd,“ sagde Folmer Rnd, inden han atter tog Plads, „altid saaledes vilde forliges, som Jørgen og Anud! Jeg skænker i paa ny og drikker paa Sandbragtlighed og Ensidighed mellem alle Frænder og gode danske Mænd!“

Den Staal blev drukken, Anud takkede smukt og værdigt for den ham og hans Søster viste Gæren, og derefter løstes Tungebaandene, og Munterheden tog til.

Retop som Ufthigheden var størst, gjaldede et Horn i Borggaarden. Alle tav pludselig og undrede sig over, hvilkens Gæst det kunde være. Henning blev sendt ud, men da han kom tilbage, smækkede han Døren op paa vid Gab og raabte med høj Røst:

„Hans Naade, Kongen!“

Alle rejste sig forundrede, og Anud og Jde ilede deres uvendte og frygtelige Gæst i Møde. Med langelig Værdighed traadte Kong Frederik ind i Hallen, sin ledsaget af Rigens Hofmester, den æble og højt forjente Peder Olse, og af sin Staldmester, Jens Truidfen. Begge disse Herrer traadte ind med blottede Hoveder, hvormod Kongen havde sit Hoved bedækket. Den sorte Høstis Baret med den hvide Strudsfejer, fastholdt af en Svendbalks Agraffe, sad tæt paa hans sorte, mørke Haar. Han havde et Sværd ved Siden; men især var han klædt i en simpel, mørkebrun Rjefdragt, over hvilken var fastet en tort, med Forværet lantet spansk Kæppe; den hvide, trusede Ribetræde sluttede tæt om Halsen, og Slaget var tort fludet. Hans smalle, udtryksfulde Ansigt blussede af det skarpe Ridd, og af hans kloge, brune Øjne lyste et muntert Blik. Han rattede sin Haand til Anud, som kysede den ærbødig; derpaa hilste han Jde' saare mildt. Hun var nu vel kendt med Kongen og håbde paa Ughjalm kredsenet mere end eet Bæger Vin til ham ved sit eget Bord.

„Kommer vi ikke for silde,“ sagde Hans Naade muntert, „og er ikke alt Tønden tom og Tappen tør, kunde det lyfte os, Anud Mogensens, at tømme et Bæger med dig paa denne din Hresdag.“

„Eder's Naade!“ svarede Anud, hvis Vaashn lyfte af Glæde og Taknemmelighed, „kun dette fattedes for at gøre min Lykke fuldkommen. Foruden den Gæren, der ved bliver mit Hus vist, hvor kan jeg se Kong Frederik i denne Hal og ikke mindes, at eders kongelige Majestæt har jeg først og fremmest at takke for min Lykke og denne Dags ærefulde Opvejning.“

„Nu“, svarede Kongen og klappede Anud velvillig paa Skulderen, „hvad vi gjorde for dig, gjorde vi gerne, og derved blev kun fuldbæret, hvad ret og billigt var. Ej, der har vi den Mand, uden hvis Retfærdighed og broderlige Sidelag denne ærefulde Sag ikke vilde være ført saa lykkelig til Ende!“

Jdet Kongen sagde dette, nikkede han til Jørgen Stram og hilste derpaa naadig til alle Sider.

„I høre dog nu, I gode Mænd og æble Kvinder,“ teg han igen til Orde, „hvoreledes det gik til, at vi tom herhid; thi vi maa indrømme, at Lykken var her større end Fortanden. Det lyftede os at overrasse de gode Klosterfæstere i Mariager og ved at indfinde os uventet et fri dem for den hæderfulde Modtagelses Møjsommelighed. Vi red da denne Morgenstund aarle fra Randers, og vi brugte vor gode Hest saa vel, at vi red vort hele Følge ledig, paa nær Rigens Hofmester, her saar, Jens Truidfen og to Livdrabantter — et vaktert Ridd var det, ikke sandt, Peder?“

Rigens Hofmester, der imidlertid havde velslet Hilsener med flere af de tilstedeværende, vendte sit æble Vaashn mod Kongen. Hans stolte og strenge Blik, af hvilket hans Overlegenhed lyfte, blev muntert og skæmtfuldt, idet han svarede:

„I en hel Uge vil jeg ikke forvinde det! Jeg glemte, at jeg har fjorten Aar flere at bære end Eder's Naade.“

„Ha, ha!“ lo Kongen og beddede saa: „Som vi tom her uden for Kjellerup, som en fager, ung Bondepige imod os, og Peder vilde i Snaet med hende.“

„Det tyktes mig dog,“ svarede Rigens Hofmester, „at det var Eder's Naade, der standfede og sagde det første Ord.“

„Nu,“ beddede Kongen smilende, „vi talte herde til og spurgte nyt her fra Egnen, om Kongen mon alt var kommen til Mariager? Hun vidste dog intet om os, og af hendes Tale mærkede vi, at Vønderne her ikke brød sig om Kongen; men vare ganske oplybte af den Gæren, der denne Dag tømtes deres Husbond. Saa lyftede det os at se herind og saa en Pær med af Gæren og en Slurk til at slukke vor Tørst med. Det er os og lært en Gang igen at sætte vor Fod i den Hal, der forhen var vor egen.“

Kongen sagde dette med Gæne. Dog saa der maagte en lille skult Brød i hans Ord, ikke tilfældig med Anud Mogensens personlig, men mod den Stund, han tilhørte, og hvis Overmagt i stort som i smaat Kongen ofte fik at føle.

De gode Mænd og Kvinder i Kongens Hal rejede sig nu dybt nok for Kongen, da han derefter stred gennem Forsamlingen for at tage Plads for Vordenden, hvor Jde stundstomt havde ladet dæle paa ny for sin kongelige Gæst. Kongens Færd, Blik og Lader bar ganske Præget af det, han var, en æbelsindig og æbnerig Fyrste, endnu i sin Manddoms fejreste Alder og paa sit Livs og sin Regerings glimrende Midtagshøjde. Han var desuden en lykkelig Fyrste, helbig i Krig som i Fred, mens de ham underlagte Lande nød en Anseelse og en Velfærd, som ingen Sunde i senere Tider er bleven naaet.

Før Kongen tog Plads, blev Margaret forestillet for ham. Han studede, da han nu for første Gang saa Anud Mogensens fagre Søster, om hvem han vel havde hørt Tale. Han saa hende nogle Øjeblikke ind i hendes dejlige Øjne, mens hun rødmede dybt; derpaa smilte han sørgmodigt, kysede hende paa Kinden og sagde saa, idet han kendelig rørt vendte sig mod Anud:

„Guds Dros! I vort Liv have vi kun set en Kvinde, der var mere fager end denne din æble Søster; hun ser hende saare lig!“

Derpaa tog han Plads ved Bordet med et Suk; men de omkringstaaende gode Mænd og Kvinder velsede Blikke. Alle gættede, at Hans Naade med den ene Kvinde maatte have sigtet til Jomfru Anna Hardenberg, hvem han havde været til Sinds at ægte og gøre til Danmarks Dronning; men hendes Fæder, Eiler Hardenberg, til Matrup, modfattede sig det af Omhu for sin Datters sande Lykke. Det hjalp ikke, at Kong Frederik overvældede ham med sin Gunst og gjorde ham til Rigens Hofmester, hvorfors han ogsaa sluttelig faldt i Unaade.

Den lykkelige Konge, der endnu var Ungkarl og først to Aar senere giftede sig med sit Svendbalk, Sofie af Mettenburg, havde saaledes dog, som saa mange andre dødelige, sin Hjertesorg at bære paa. Men nu glemtes snart alle Sorger. Kongen glædede sig ved et godt Maaltid, mens helle Forsamlingen staaende saa til. Kun paa hans udtryksfulde Opfordring tog Rigens Hofmester Plads ved hans Side, saa underligt strigende en Modfætning var der mellem det sande Forhold og den underdanige Form, i hvilken Livet ved Hove var fæst.

Anud og Verner Parsberg opvartede Kongen, mens han spiste. Den sidste Adelsmand var i Naade; thi da Kongen ved sin Kroning maatte bære den Udmængde, et af sytten Adelsmænd, hvem han tilhød Ridderværdigheden, de fjorten, udmængeligt i Formen, men overmodigt i Tanken, afslug den tilbude Gæren, havde Verner Parsberg været en af de tre, der nedlod sig til at modtage Ridderslaget af hans Haand. Den mægtige Underfaat, der nu sad ved Kongens Side og i hvis stærke Haand Rigets Styrelse anden Gang var lagt, maa have vist samme stolte Selvsjæle og ikke villet stybde sin Konge nogen Gunst, eller ogsaa maa Kongen have tabt Ufthen til at hædre Rigets store Herrer; thi Peder Olse blev aldrig Riddet og hed til sin Død slet og ret Peder Olse.

Snart opfordrede Kongen alle til at tage Plads, og det muntre Drikkeflag, som nu begyndte, varede til langt ud paa Natten. Ufthen til at populere var snarere tilfalden i Kong Frederiks Regeringstid. Omfider rejste Kongen sig for at gaa til Hvile og nyde et Par Times Svov, idet han muntert sagde:

„Hvad mon nu den gode Abbebispe i Mariager, Fru Cecilie Lykke, tænker om mig? I Dag er Jølet kommet i Klosteret uden Konge, i Morgen kommer Kongen uden Hølge!“

„Det for er Naad,“ svarede Anud sjælbittelig. „Vili mine Venner her, som jeg, og eders Naade tilføder det, skulle vi være tidlig i Sadelen og alle som en med bore Svende ledage eder til Klosteret.“

Saaledes stede det. — Da Solen næste Morgen lod sine Straaler skinne paa Kjellerups forlybte Taarnsløj, red et stort Tog ud af Gaarden ad Mariager til. Fremmest red Kongen med Anud Mogensens ved sin Side, efterfulgt af de to Livdrabantter; dernæst Rigens Hofmester med Jørgen Stram og efter dem hele den øvrige Star, i alt med Svendene over hundrede Ritters.

Det gik muntert ad Mariager til, og da Kongen selv var i Spidsen, var den Mils Vej snart tilbagelagt. Allerede paa Vejen dertil hilstes han med Glæde af nogle Herrer af hans Hølge, som, ængstelige over hans Udblivelse, vare redne ud for at opsage ham. Fru Cecilie Lykke saa Hans Naade komme med ikke ringere Glæde, men lod dog tillige stinte nogen Uergrelse over, at den festlige Modtagelse var bleven til intet. Hun forsøbedes vel ogsaa ved at se den store Stare Gæster. Kongen førte med sig. I saa Hensende flap hun naadig; thi Anud og hans Gæster itea tun et Øjeblik af Sadelen for paa Kongens Opfordring til Tak for god Velsagelse at tømme et Bæger med ham.

Derpaa red de alle tilbage til Kjellerup, dog kun for snart at stilles, idet de tog Afsted med hjerandte, hilsende og velsigende hjerandte med hjeretligt Venstaa. Saa drog Frænder og Venner hver til sit for ligesom Anud og Jde, der bleve tilbage i Hjemmet, at spinde deres Livsstraad til End gennem Fryd og Sorg.

Lange Tider ere siden henrundne, Slægt er fulgt paa Slægt under Tingenes store og mærkelige Omfæstten. De Stove, i hvilke hine Dages gode Mænd og Kvinder færdedes med Hund og Falk, ere for længe siden faldne for Ødsen, de Mure, der hørte deres glade Jubel og tunge Smertensuf, for første Delen henfaldne og jævned med Jorden. Selv ere de bleve til Stov, og ere end deres Navne bleve hufede, færdne paa Pergament eller huane i Sten, saa maa det siges, om nogle af dem, at end ikke Stovets Hvilfsted kendes:

Deus afflavit et dissipati sunt —

Gud hød, og de maatte forvinde, som Adner adspredes for Vinde!*)

*) Bebel Simonfen.

Svenstjerne paa Kronborg.

En historisk Roman.

af H. F. Gwald.

— Første Del. —

Første Kapitel.

Syner.

For omtrent to Hundrede Aar siden var Helsingør en By af et lignende Omfang, som i vore Dage og havde samme Folkemængde; men den var den Gang, midt i det syttende Aarhundrede, af langt større Vigtighed. Den kaldtes de danske Kongers Guldbjerg; thi i hin Tid, da Adelsens Vælde ved Folket som en Mare og kvalte ethvert materielt Fremstrib, var Sundtolden Kronens væsentligste Indtægt. De danske Konger havde allerede i en Varrækte regnet sig som Herrer over Øresund, fordi de herskede over Landene paa begge Sider, og af formentlig Magtlygde afstrævede de forbidragende Stibe Stat og tog saaledes fra fremmede, hvad deres rigeste Underfaatter nægtede at hde til Kronens og Landets Lard.

For at give dette Overblik, der blev skønsvangert nok i sine Følger, tilbørligt Eftertryk, lod allerede Frederik den Anden det stolte Kronborgs faonetlykte Mure, tænefende Spir og stærke Stanser rejse sig ved Jndløbet til Sundet. De gamle Slotte, som forhen laa ved Helsingør, Hlynderborg og senere Værfrog, vare især byggede til Værn mod Vifinger, laa noget længere oppe i Landet; men Kronborg blev lagt lige ved Stranden som en barff Bogter og ubønhørlig Stattekræver, hvem de fremmede Stippere hilste med liden Glæde. Kristian den Fjerde brugte, trykket af Tidernes Trang, denne Sundets Høgle groft nok, og hans Søn og Efterfølger, Frederik den Tredie, prøvede endnu snappere Raar og maatte gaa i sin Fæders Fodspor. Som en brummende Løve laa Kronborg ved Jøden af de danske Kongers Guldbjerg, og ingen tvivlede om dens Magt og Rækkeevne, uagtet Svendskraft endnu ikke var bleven fat paa Prøve i nogen alvorlig Døst.

Sundtolden var den Gang, og lige til den afstafedes i vore Dage, den kunstige Rilde til Helsingørs store Velfærd; thi Betalingen af denne Stat tvang ethvert forbijsjende Stib til at søge ind til Byen, og dette fremmede en livlig Omfætning; men i det syttende Aarhundrede var Helsingør desuden begunstiget ved det islandfke Handesprivilegium, hvilket end mere foragtede Byens Velfærd. Den Gang, som nu, var Helsingør Overfartstedet til Skane, og den svenske Regering, blandt andre, holdt en Resident eller Konsul i Byen og desuden en Postmester, som affendte den svenske Post gennem Danmark til Hamburg. Flere Omstændigheder hjalp altsaa til at give Helsingør en Betydning, som falder end mere i Øinene, naar man sammenligner den med de øvrige danske Røstæder, der i den Tid stod paa et lavt Standpunkt.

Men Helsingør var tillige en langt smukkere By, end den nu er. Man kaldte den „lille Amsterdam“ paa Grund af dens Renlighed og hollandske Præg. De af røde Mursten byggede Huse vendte næsten alle de Gavlene mod Gaden, og disse Gavlne havde ofte en smuk Form og vare prydede med Sandstensprydelser og bar Jndskrifter. Jndgangene til Husene vare mange Steder dækkede af et lille Tag eller Bislag, og paa Stentrappen derunder stod Bænke, hos de rige Borgere endog Billedstøtter til Prydselse.

Disse Bænke vare ret lystige Sidspladser, især i Hovedgaden, der allerede den Gang kaldtes Stengaden, men som for længe siden har mistet en Prydselse, der udmærkede den i det syttende Aarhundrede, nemlig to Rækker Træer, som stod langs Husene, en paa hver Side af Gaden, og vare kunstigt udflyppede. De grønne Træer, de røde, smukt formede Gavlne, de venlige Bislag, paa hvis Bænke Husenes Beboere ofte dvalde, frembød et indbydende Stue, især naar Solen skinnede livlig derpaa, og Ruderne, der holdtes blanke som Spejle, tilbageløstede de Billeder, som Solens Straaler gav Liv og Farve.

Den 23. Juni 1657 tidlig om Morgenen, da Dugger endnu hang i de klippede Træers Blade, og Solen sendte sine første Straaler over den østlige Huskættets Tæge, rumlede en Bogn ind ad Svingelporten, der var den eneste Jndførsel for enhver, som tom fra Syd, og styrede Raafen langsomt med ad Stengaden. Det var en hør Hællevoogn, et plumpt Kæretøj, et ægte Barn af hin i alt materielt saa upraktiske Tid, umagelig for de tværende og tung at drage for Hæftene. To Agestole af en plump Ughning, men som dog kun afgav tneben Sidsplads, vare fornyede med tykke Hinder og maatte derfor regnes for luxuriose. Kæredrengen, der sad foran paa et bart Værelt og ikke nød godt af Hinderne, fætte sig derfor ligefuldt hæbet ved Bevidstheden om, at hans Husbond og Madmoder sad saa blødt, og da Hæftene, skont smaa, dog vare i god Føderstand, saa mente han, at den store By's Beboere fik Ulejligheden rigelig betalt, naar de enten lagde Næsen paa Ruden eller traadte ud under Bislaget for at se, hvem det var, der holdt sit Jndtog i Byen. Byhørn havde altid været nysgerrige efter at se, hvad der foregaa paa Gaden; men den Gang vare de meget tidligere oppe om Morgenen end i vore Dage. Iaglet Kloften kun var fem, havde de alle nydt deres Dævre, saa at der ingen Mangel var paa Tilskuere.

Det var nu helbigt nok, at Kæredrengen, der hed Veer Olsen, ikke gjorde Fordrejning paa Beundring for sin egen Person's Vedkommende; thi den blev ham næppe til Del. Han var en firskaars Knøs paa atten Aar med et rundt, enfoldigt Ansigt, pændelaa Øjne og gult, trollet Haar. Det var let nok at se paa hans Holdning, at i hans Barn-dom havde hans Plads været paa en Værebænt og ikke paa et Kæretøj. Man tom ved at se ham til at tænke paa en Baad og dens Slingere og undrede sig over, at hans Hærrer, Ridesfogden paa Kraaagerup, havde valgt en Sogut til en Landtrabbes Gerning og oven i Købet en Gut af et saa søvnt, dumt og klobet Ydre.

(Fortætted.)